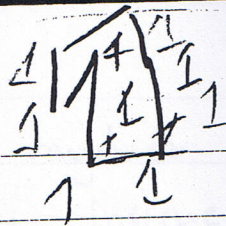

Mine

413202

skole

Trygghet

Gemenskap

Dessa tre grundstenar är vad min berättelse grundar sig på.

Forst ska jag sätta er in i bilden:

Jag har gått i samma klass i fem år.

Under åren har den tunnats ut, men nytt, friskt blod, har aldrig tillåtits blandas in.

Runt varandra har vi byggt en gemenskap, stark, ty den kom att bli vår enda trygghet.

Vår klass A, A - vi har alltid varit A, kom till sin början i sexårsverksamheten, ty det var såg så att en stark gemenskap redan så tidigt som möjligt var något mycket positivt. Allt var så perfekt uttänkt. De lärare vi haft, som alla var kvinnor, var de lärare som blev vårt första substitut för våra mödrar. Det var inte mer än naturligt att det var dessa som skulle över-

lämna oss till skolan. Skolan ja. Att börja ettan var paradiset. En gång i veckan tog våra lärare med oss till vårt blivande klassrum, där vår blivande klassföreståndarinna väntade. En fantastisk sådan. Första "lektionen" ägnades åt presentationer, samt instruktionen att till nästa tillfälle vi skulle ses, ta med oss kuddar hemifrån. Det var vår frörens, vi skulle kalla henne så, sålkt att kuddar re- presenterade trygghet från hemmet. Nästa

gång, tog vi mycket riktigt med var sin kudde, och vi instruerades att placera dem i en ring. Vi satte oss ned, och talade.

Vi fick bekräfta oss med klassrummet, inreda bänkar, men mötet avslutades alltid med att klassen satte sig ned i cirkeln.

När vi väl skulle börja första årskursen, kände vi redan till allting så pass väl att vi kunde börja undervisningen direkt, med engelska sånger och räkning. Personlighet uppmuntrades och bokpapper samt teckenings timmar, representerade detta.

Det hela lyckades. Skolan blev ett nöje. Allting var fröjd och fröjd, men allting har också en baksida.

En så älskvärd fröken, blev älskad även på annat håll, och detta ledde till nyheten - Hon var med barn. Till en början var detta endast ännu ett glädje moment i vår tillvaro. Sedan kom det till vår kännedom att hon skulle försvinna, överge oss, för barnet!

Förskräkten av vår stora trygghet, ledde till starkare sammanhållning i klassen. Klass A.

Budskapet om vår nya lärare, fäste vi inte allt för stor vikt vid. Vi var övertygade om att det bara fanns bra lärare. Vi hade fd.

Den lärarinnan vi fick var en pensionerad sådan, som återtagits i tjänst, då hon hade stor erfarenhet; och bodde i området.

Vi var alla nyfiken på hur hon skulle läggs upp undervisningen, men behövde inte vänta

Länge. Metoden var belöning, bestraffning, med betoning på det senare. Några var nyfikna på hennes tolerans nivå, och testade gränserna. Hennes erfarenhet sade henne att det bästa sättet att få stopp på detta, var att skilja bråkarna från varandra.

De skärmar på hjul som tidigare tjänat som anslagstavla samt bestyr i diverse lekar, tjänade nu syfte som rumsavdelare. Dessa skulle hindra elementen till problem från att ta kontakt. Ack så fel man kan ha.

Murar byggs för att rivas, och det som sker bakom en, anses inte av någon på andra sidan. Papperskriget var ett faktum. Nya bestraffnings metoder. → Motåtgärder.

Nu blev _____ na servar vi skulle smasha på. Gemenskapen stärktes av att vi ställdes emot lärarinnan. Sedan drabbades jag av en lunginflammation. Den ledde till drygt en termins frånvaro. Dock låg jag vid återvändandet, fortfarande först i räkneboken, vilket tyder på vad som hänt under tiden. Själva hade jag dock glidit ifrån gemenskapen under den tid jag varit borta, och jag sällade mig till den mindre grupp av elever som föredrog lugnet framför öppet uppror.

När lägstadiet var avklarat, fick vi en ny lärarinna i fyran. Vid detta lärarbyte var det precis som det första,

fast tvärt om. Nu tänkte vi att vi omöjligt kunde få en bra lärare, då våra förhoppningar redan grusats en gång. Med dessa negativa ögon mötte vi nästa "utmanare" som vi börjat se lärare som. Vad som bör nämnas är att vi i trean ständigt bytte lärare mellan diverse vikarier, då vår föreståndarinna återgick till pensionen. Denna konstanta växling förorsakade strygghet och vidare separation från gruppen i mina vägnar. Om vår nästa lärare finns inte mycket att säga vad det gäller inverkan av gruppen. Gruppkonstellationerna stärktes, och jag kan nu i efterhand säga att individbetoningen av mig var ytterst positiv för mitt framtida skolarbete. Under hårda läxor (Det behövdes med tanke på lektionerna), fick jag en bred kunskapsbas.

Efter tre år i mellanstadiet bestämdes att situationen inte kunde lösas förtgå längre. Mest pga klass rivaliteten antar jag. A och B hade blivit oerhört patriotiska. Tvister om något så trivialt som delade bandy-mål kunde utlösa fallskralige slagsmål. Genom åren hade vi i A:s antal decimerats kraftigt. Från dryga trettio, var vi nu endast elva. Många hade bytt klass till B, ännu fler bytt skola. Situationen var ohållbar, men den var det enda vi hade. De ingrodde relationer vi hade till varandra hade präglat en grupp som utgjorde lärar-

Lärarens skräck. Vi slog ifrån oss allt och alla. Läsningen blev en klass uppbandning. Varifrån man skulle få folk var inget problem. B överstreck nu fyrtio. För att stå höl på sammansättningarna satte man sig i skolledningen ned och kontemplerade samt samrådde med de två klassföreståndarna.

● Detta kom att bli slutet för klass 4.

● Vi, även jag, opponerade oss kraftigt emot förslaget, och det skulle varit omöjligt att splittra klassen, om det inte varit för vår första lärarinna. Hon kom tillbaka. Och visade upp barnet. Vi var så slagna med häpnad att vi inte kunde säga så mycket. Det gav oss distans. Vi kunde se tillbaka på åren. Vi såg att många klasser kanske inte skulle vara så dumt.

